

ησιν αὐτῶν, βέβαιον εἶνε ὅτι ἀμφοτέρων στερούμεθα, ἀφ' οὗ οἱ μὲν παρ' ἡμῖν εὐδόκιμοι περὶ τὴν μελοποιίαν, ἐκτός ἐντίμων τινῶν ἐξαιρέσεων, δὲν καταναλίσκουσι καιρὸν ὅπως τονίσωσιν ἑλληνικὰ ποιήματα, ἅτινα οὐδεμία καλῶς ἀναθετραμμένη δεσποινὶς θέλει καταδεχθῆναι ἐκτελέσει ἐπὶ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς, τὰ δὲ ἀρμόδια πρὸς μολπὴν ἢ ἐπὶ γνωστῶν ἤχων ἠρμωσμένα ἄσματα παράκεινται ἀργούντα ἢ συναναφύρονται ἐν ταῖς ἀνά πᾶν ἔτος ἐκδιδόμεναις καὶ ἐπαυξανομεναις ἀνθολογίαις, ὀλίγα μετὰ πολλῶν τερατωδῶν καὶ ἠλιθίων προϊόντων, ἀκαταλλήλων καὶ πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ πρὸς ᾠδὴν, καὶ πρὸς γέλωτα ἔτι. Πρὸ ἐτῶν ξένος τις λόγιος, συγγράψας βιβλίον περὶ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ποιήσεως, ἀνέφερεν ὅτι τὰ ποιήματα τοῦ Δημητρίου Πηκπαρηγοπούλου δημοτικώτατα φέρονται ψαλλόμενα ἀνά τὰ στόματα τῶν λεμβούχων τοῦ Πειραιῶς. Ἄλλ' ἡμεῖς γινώσκομεν ὅτι οὐδὲ ὁ ἀείμνηστος ποιητὴς ἠξιώσε ποτε ὅτι τὰ μεταφυσικά καὶ ἀνώμαλα αὐτοῦ φιλοσοφήματα ἦσαν κατάλληλα εἰς ᾠδικὸν ἐντύπωμα λεμβούχων, ἀλλ' οὐδὲ ὅτι τὰ χαριέστατα ἄσματα τοῦ Ραγκαβῆ, τοῦ Σελωμοῦ, τοῦ Τανταλίδου, καὶ τινῶν νέων ἡμῶν ποιητῶν ἐκτελοῦσι τὸν σκοπὸν αὐτῶν, ἄλλα μὲν ἀγνοούμενα, ἄλλα δὲ εἰς μάτην ἀναμένοντα τὸ ζωογόνον μέλος, ἐν τῇ αὐτῇ παραλλήλῳ κείμενα μετὰ τῶν μὴ διδασκομένων δραμάτων καὶ τῶν μὴ νυμφευομένων δεσποινίδων. Τοῦναντίον ἀποκτώσι περίσσειαν δημοτικότητος ἀνά τὰ στόματα πάντων ἐκτραυματικά τινῶν στιχορρηγήματα παντός ἀμοιροῦντας καλλιτεχνικοῦ στοιχείου, ἐξ ὧν μέχρι τῆς χθῆς διέτρεχον θριαμβευτικῶς ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον καὶ ἐπαρχίας καὶ πρωτεύουσας καὶ περιπαθῶς ἀνεμέλποντο καὶ ἀνεκρούοντο ὑπὸ τῶν νέων εἰς συμπόσια καὶ πανηγύρεις καὶ κόμους καὶ συνεχίζουν καρδίας καὶ κατέλειβον δάκρυα ἄσματα ἐκ τοιούτων στίχων:

Συγχώρησόν με, ἄν εἴμ' αὐθάδης,
 Ἴδου ὁ ἄδης
 Μὲ προσκαλεῖ.
 Γονεῖς μου, μὴ λυπεῖσθε, ζῆτι ἀποθαίνω,
 Ἵτον ἄδην κατεθαίνω,
 Ἐκεῖ θὰ σὰς ἰδῶ.
 Φέρετε δὲ μαζῆ σὰς τὸν νέον π' ἀγαποῦσα,
 Μ' ἐκεῖνον σὰν ἐζοῦσα,
 Μαζῆ του νὰ χαθῶ.

Ἦκουσα κατὰ πρῶτον ψαλλομένους τοὺς ἀνούσιους στίχους πρὸ τινῶν ἐτῶν, ἐν ᾧ διέπλεον τὴν λίμνην τοῦ Μεσολογγίου ἦτον γαληνιαία καὶ ὀλόδροσος ἐσπέρα τοῦ Αὐγούστου, καὶ ἦσαν τὰ πάντα ἐκεῖ πέραν ἀπαράμιλλα ἐν τῇ μαγείᾳ των, οὐρανὸς καὶ λίμνη, ἢ δίδυμος ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς λίμνης πανσέληνος, ὁ ἄπειρος ὀρίζων, ἢ μαρμαρίνη ἡρεμία τῶν ὑδάτων, μετὰ γλυκυτάτου φλοίσβου φρικιώντων ἐκ τῶν διαπλεόντων ἐπ' αὐτῶν πλοικαρίων. Τὸ ἄσμα ἐψάλλετο ὑπὸ

νέων σπουδαστῶν ἐν συμφωνίᾳ καὶ συνοδείᾳ κιθάρας.

Αἴφνης ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς λίμνης, ἐκεῖ πρὸς τὸ ὑποτρέμον φῶς τῆς ἀλιευτικῆς ἐκείνης καλύβης, ἀνυψοῦται, μεγαλύνεται, διαχέεται, καὶ διακρίνεται διαυγῆς, ἀπροσποίητος, τρομώδης καὶ μεταλλικῆς φωνῆ, τραγουδοῦσα ἐν τῷ γνωστῷ ἐκείνῳ, δημοτικῷ καὶ περιπαθεστάτῳ σκοπῷ τοὺς στίχους τούτους, οἵτινες εἶνε ἐκ τῶν σεμνωμάτων τῆς ποιήσεως τοῦ λαοῦ:

Κόρη μ', ὅταν σ' ἐφίλησα, νύχτα ἦταν, ποῖός μ' εἶδε;
 Μὰς εἶδ' ἡ νύχτα κι' ἡ αὐγή, τᾶστρι καὶ τὸ φεγγάρι,
 Καὶ τᾶστρι ἐχαμήλωσε, τῆς θάλασσης τὸ λεί,
 Θάλασσα τότεπε τοῦ κουπιού καὶ τὸ κουπί τοῦ ναυτή,
 Κι' ὁ ναυτῆς τὸ τραγοῦῆσε ἔς τῆς λιγερῆς τὴν πόρτα.

Τὸ ἄσμα καθίστα δις ἀρμονικώτερον ἢ ὦρα, ὁ τόπος, ἡ γαλήνη, ἡ ἀπόστασις, ὁ ἐκ τῆς ἐργασίας ἐπιστρέφων καὶ ἀφροντίστως ψάλλον αὐτὸ πτωχὸς ἀλιεύς, ἡ ἀντίθεσις ἢ ἐνυπάρχουσα ἐν τῇ λαχταριστῇ ποιήσει αὐτοῦ καὶ τῇ νεκρᾷ πεζολογίᾳ τοῦ ἄλλου, ἐν τῇ ἀξέστῳ ἀλλὰ χαρακτηριστικῇ μουσικῇ αὐτοῦ, καὶ τῇ ἐπιτετηδεύμενῃ μελωδίᾳ ἐκείνου, ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τοῦ λαοῦ, ὅστις ἀσυνειδήτως παρέδιδε τὴν μολπὴν του εἰς τὰς νυκτίας ἡχοῦς καὶ τοῖς λογίοις νέοις, οἵτινες ἐκώμαζον, ὄνειροπολοῦντες κατακτήσεις καὶ σαγήνας, ὡς ἀμοιβὴν τῶν ἄσμάτων αὐτῶν. Τοῦ ὀρίζοντος τὸ κάλλος, ἡ σεληναία αἴγλη, ἡ ζωτικότης τοῦ ἀέρος, καὶ ἡ μεθούσα γλαυκὴ μονοτονία ἐξ αἰθέρος καὶ θαλάσσης, ἀνητηακλῶντο πάντα ἐν τῷ μελωδικῷ ἄσματι τοῦ ἀλιεῦς. Ἐπὶ τῇ βάσει τοιούτων μελωδιῶν καὶ ἐπὶ τοιούτων χρυσοτεύκτων στίχων ἂν καταρτίσῃ ὁ μέλλων τοῦ ἔθνους μελοποιὸς τὸ ἐξοχον αὐτοῦ ἔργον, ἀναγεννᾶται τὸ μουσικὸν αἶσθημα παρ' ἡμῖν, ἢ ᾠδικὴ φιλοκαλία ἀναπτύσσεται, καὶ κῶμοι καὶ κωμάζοντες ἐπανευρίσκουσι τὴν πρὸ πολλοῦ ἀπολεσθεῖσαν ποιήσιν αὐτῶν.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΝ

Τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη· ἡ ἀτμάμαξα συρίζει ὀξέως· ἡ ἀμαξοστοιχία συγκλονεῖται, ἀπομακρύνεται, ἡρέμα κατ' ἀρχὰς τοῦ σταθμοῦ καὶ ἀρχίζει αἴφνης παράφορον διὰ τῶν ἄγρων καλπασμὸν ἐπὶ τῶν σιδηρῶν γραμμῶν.

Καὶ τὸ βλέμμα δὲν προφθάνει νὰ ἴδῃ καλῶς, δὲν προφθάνει ν' ἀναπαυθῆ ἐπὶ τῶν θελκτικῶν ἢ μεγαλοπρεπῶν τοπιῶν, ἅτινα περιβάλλει διὰ γοήτρου ἢ ἱερά τῆς ἀρχαιότητος ποίησις ἢ τὸ γραφικὸν τῆς θέσεως αὐτῶν.

Ἐκεῖ κάτω διακρίνω τὸν Κολωνόν, ἐρυθρὸν

τὴν κορυφήν ὡς ἐξ αἵτους ἐπὶ τῇ μεταμορφώ-
σει αὐτοῦ εἰς λαχανόκηπον.

Ἡ πεδιάς ἀντιπαρέρχεται τετμημένη εἰς ἀκα-
τάπαυστον σειρὰν τοπογραφικῶν· παρελαύνουσι συ-
στάδες δένδρων, ὧν τὰ φύλλα κινουμένην ῥίπτουσι
σκιάν, ἀγροὶ θερισμένοι κιτριζόντες, ἢ καταπράσι-
νοι καὶ μηκωνόσπαρτοι, ἄμπελοι μετὰ κανο-
νικῶν αὐλακίων καὶ στοίχων κλημάτων, λό-
φοι χλοεροὶ καὶ κοιλώματα κατάφυτα, ἐν κο-
πάδι προβάτων διεσπαρμένον εἰς τὸ λειβάδι·
αἶψης χωμάτινος τοῖχος ἀνυψοῦται ἐνθεν καὶ
ἐνθεν, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ὁ ἐντροφῶν γηθοσύνης
εἰς τὴν δρόσον καὶ τὴν πρασινάδα ἀναμιμνήσκει-
ται ὀδυνηρῶς τῶν κονιορτωδῶν καὶ καταλευκῶν
τῶν Ἀθηνῶν ὀδῶν· ἀλλ' εὐτυχῶς τὸ παραπέ-
τασμα καταπετάννυται, καὶ ἐμφανίζεται αὐθις
ἡ θαυμασία σκηνογραφία.

Σταματῶμεν ἐπὶ μικρὸν εἰς τὸ Ἡράκλειον τὸ
ὑπὸ Βαυαρῶν ἐπὶ Ὄθωνος συνοικισθὲν χωρίον. Τὸ
γοτθικὸν κωδωνοστάσιον τοῦ δυτικοῦ ναοῦ τοῦ ζε-
νίζον ἐπὶ τοῦ καταφύτου ἐκείνου μέρους τῆς Ἀττι-
κῆς σὲ μετὰγει νοερῶς εἰς κοιλάδα τινα τῆς Γερ-
μανίας.

Ἄλλ' ἐπανερχεσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα διακρίνων
τὴν ὄμορφη ἐκκλησία καὶ τὸν ὀφιοειδῆ διὰ τῆς
χλόης ἔρποντα δρομίσκον τῆς.

Δεξιά ἐκτείνεται γραφικωτάτη ἡ πεδιάς τοῦ
Χαλανδρίου, ἐν τῇ ὁποία μετὰ καλλιτεχνικῆς
ἀρμονίας παραλλάσσουσι ὄλαι τοῦ πρασίνου χρώ-
ματος αἱ ἀποχρώσεις. Ὡ φύσις, εἶσαι, καὶ θά
εἶσαι ὁ μεγαλοφύεστατος coloriste, εἶσαι ὑπερ-
τέρα παντὸς ζωγράφου ὅσον εἶνε τὸ πρωτότυπον
τοῦ ἀντιγράφου!..

Ἀφίνομεν ὀπίσω μας τὸ Βραχάμι, ταῖς Πα-
ληόκκλησιαις, τὰς ποιητικωτάτας ἐν τῇ ἐγκατα-
λείψει αὐτῶν, καὶ φθάνομεν εἰς τὸ πενιχρὸν τὴν
ὄψιν Ἀμαρούσιον. Κατέρχονται κατεσπευσμένως
χωρικοί τινες φέροντες ἐπ' ὤμου τοὺς σάκκους των
καὶ ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαυνούσης τῆς ἀτραμάξης πα-
ρερχόμεθα τὸ ἐντὸς πυκνοῦ δάσους μέγαρον τοῦ
κυρίου Συγκροῦ διερχόμεθα τὴν ἀψίδα τοῦ ὕδρα-
γωγείου τοῦ Κεφαλαρίου, παρακάμπτομεν τὸ ἐπὶ
χλοεροῦ λόφου ὑπερκειμένου τῆς πεδιάδος περίο-
πτον παρεκκλήσιον τοῦ προφήτου Ἡλία καὶ φθα-
νομεν εἰς Κηφισίαν.

* *

Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν εἶνε ἡ μικρὰ
πλατεῖα, ἐν ἣ ὁ ἱστορικὸς πλάτανος.

Τι εἶδε καὶ τί ἤκουσε τὸ τανυσίπλαδον τοῦτο
δένδρον, ὅπερ οὔτε ἐφαλάκρωσε τὸ γῆρας οὔτε
ἐλεύκανε οὐδ' ἐκύρτωσε, ἐν ᾧ τὰ πάντα κατέρ-
ρευσαν περὶ αὐτὸ καὶ τυραννία τουρκικὴ καὶ δυ-
ναστεία, καὶ τῶν μυριάδων ἀπ' αἰῶνων ἀτενι-
σάντων αὐτὸ ὀφθαλμῶν οὐδέ αἱ κόγχαι περι-
σώζονται ὑπὸ τὸ χῶμα...

Ἰπὸ τὸ δένδρον τοῦτο ἠρέσκοντο πρὸ τῆς

ἐπαναστάσεως νὰ συνέρχωνται οἱ τοῦρκοι μπέ-
ηδες, διότι ὡς γνωστὸν, ἡ Κηφισιά ἦτο τὸ κατ'
ἐξοχὴν τουρκοχώριον· ἐκάθητο ὀλαδὸν ἐπὶ πα-
χέων ταπήτων, κρατοῦντες τὴν σύριγγα τοῦ ναργι-
λέ, ἀναποδογυρίζοντες τὴν εὐρωπαϊκὴν ἰσορροπίαν
ἐν καγχασμοῖς ἢ διηγούμενοι μετ' εὐαρεσκείας τὰ
βάσανα ἄτινα ἐπενόουν ὅπως βρῶσανίσωσι τοὺς γκια-
ουράδες· ἀλλοίμονον ἂν διήρχετο ἐκεῖθεν τάλας
τις χριστιανὸς· ἀμέσως ἐπεφορτίζετο μὲ ἀγγα-
ρείαν ἐξευτελιτικὴν. Ἀλλὰ καὶ μᾶλλον βδε-
λυρὰ θεάματα εἶδεν ὁ πλάτανος, ὑπὸ τὴν σκιάν
τοῦ ὁποίου ἄβραι νεάνιδες τῶρα, μόνον διὰ τῶν
χειλέων των ἢ τῶν ἐπὶ τῶν πετάσων αὐτῶν ῥό-
δων φέρουσαι εἰς τὸν νοῦν τὸ χρῶμα τοῦ αἵμα-
τος, ἀκούουσι τὰ γοργὰ μέλη τῶν εὐρωπαϊκῶν
στροβιλῶν τοῦ Σαίλερ ἢ τοῦ Καίσαρη. Ἀπὸ
τῶν κλώνων τούτων πολλὰ σώματα ἔταλαντεύ-
θησαν ἐν ἡμέραις ἀπαισίαις, μὲ τὸν βρόχον εἰς
τὸν λαϊμόν, μὲ πρόσωπον πελιθὸν καὶ τὴν γλῶσ-
σαν κρεμαμένην ἔξω. Ἄλλ' ἐξεδιχῆθη ὁ ἑλληνικὸς
πλάτανος, παρασχὼν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοὺς
χονδροὺς αὐτοῦ κλάδους πρὸς κατασκευὴν διευθε-
τῶν τῶν τηλεβόλων τῆς Ἀκροπόλεως.

Κατέναντι εἶνε τζαμίον, οὔτινος οὐχὶ πρὸ πολ-
λοῦ κατερρίφη ὁ μιναρές· παρὰ τὰ θεμέλια τού-
του εἰσὶν αἱ τέσσαρες λάρνακες, αἱ ἀποδιδόμε-
ναι εἰς Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν ἀποθανόντα ὡς
γνωστὸν ἐν Κηφισίᾳ καὶ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ.

Ἐν τῷ κήπῳ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Λεωνίδα Σκυλί-
τση ἀνάκειται ὁ ἀνδριάς τοῦ Ἡρώδου ἄνευ κε-
φαλῆς δυστυχῶς καὶ χειρῶν, καὶ ὑποβαθρὸν τι
μετ' ἐπιγραφῆς εὐαναγνώστου. Εἶχεν ἀνευρεθῆ
καὶ ἡ περικαλλεστάτη κεφαλὴ τῆς συζύγου τοῦ
Ἡρώδου, ἀλλ' ἐκλάπη ὑπὸ ἀρχαιοκλόπου τινὸς
ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς ρηθείσης οἰκίας.

Παρὰ τὴν κρήνην εἶνε ἡ δεξιαμένη, ἐν ἣ ὁ
διαβόητος μπέης Μαλιόκας ἐβασάνιζε τοὺς εἰς
τὴν δικαστικὴν αὐτοῦ δικαιοδοσίαν περιπίπτοντας·
διέτασεν αὐτοὺς νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸ ὕδωρ,
αὐτὸς δ' ἐπὶ τοῦ χείλους καθήμενος ἔστυρεν ἐπὶ
τοῦ ὕδατος τὴν αἰχμηρὰν σπαθὴν αὐτοῦ· ὁ δυστυ-
χῆς χριστιανὸς περίτρομος ἐβύθιζεν ὑπὸ τὸ ὕδωρ
τὴν κεφαλὴν ὅπως μὴ ἀποκοπῆ· ἀλλ' ἐνίστε τὸ
αἰμοβόρον ὀρμέμφυτον τοῦ Τοῦρκου ἐξήπτετο καὶ
τὸ ὕδωρ ἐπορφυροῦτο ὑπὸ τοῦ αἵματος καὶ ἡ κε-
φαλὴ ἐβυθίζετο μόνη, νεκρά, χωρὶς τοῦ σώματος.

Τοὺς ἀπαισίους ἐκείνους χρόνους ἐκτὸς τοῦ τε-
μένους ἐνθυμίζουσιν ἔτι δύο πύργοι, ἠρειπωμένοι
καὶ ἐτοιμόρροποι, φοβερὰ ἐπὶ τουρκοκρατίας δικα-
στήρια καὶ νῦν ἀποθῆκαι σανοῦ.

Θελκτικωτάτη τοποθεσία εἶνε τὸ Κεφαλάρειον,
ἐκτὸς τῆς Κηφισιάς, ἀρχαῖον ὕδραγωγεῖον ἐξ οὗ
ἀναβρῦει δροσερώτατον ὕδωρ, ἀπαισίως συνδέ-
σαν τὸ ὄνομα αὐτοῦ μετὰ τοῦ πρό τινων ἐτῶν
ἐπισκῆψαντος κοιλιακοῦ τύφου. Ἐντεῦθεν φαίνε-
ται ἡ ὑπώρεια τοῦ ἀλαζόνος Πεντελικοῦ ἐκπί-

πτοντος τοῦ ὕψους του πρὸ τοῦ Κεφαλαρίου, ὡς μέγας ἀνὴρ πρὸ τοῦ θαλαμηπόλου του.

Γοητευτικώτατον τοπίον εἶνε ἡ *Μπίρνα*, πρὸς τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν κατάφυτον καὶ παραδεισίαν Δεκέλειαν ὁδόν. Φαντάσθητε, ὅσοι δὲν εἶδατε αὐτὴν, κοίτην ποταμοῦ εἰς ἐλιγμούς περισπωμένην· ἐκατέρωθεν τῶν ὄχθων σειρὰν πλατάνων καὶ κισσόν, διὰ μυρίων βραχιόνων σφιγκτὰ ἐναγκαλιζόμενον τὸν κορμὸν αὐτῶν, κοιλότητας καὶ ἐξοχὰς ἀκανονίστους, διδούσας ἀγρίαν τινὰ καλλονὴν εἰς τὴν τοποθεσίαν, φερούσας εἰς τὴν μνήμην κλέφτικα λημέρια, καὶ συριγγὸν ὄξυν ὀπισθεν τοῦ φυλλώματος καὶ αἰφνιδίαν τῆς λερῆς φουστανέλλας ἐμφάνισιν. Τὴν ἀγρίαν ποίησιν τοῦ τοπίου ἐπαυξάνει ἡ κατάπτωσις τῶν ὄγκωδῶν βράχων οἵτινες ἀπετέλουν τὸν θόλον ἀρχαίου σπηλαίου "Αἰτροῦ τῶν *νυμφῶν* καλουμένου ὅπου, κατὰ τὴν παράδοσιν, τὸ πάλαι αἰ ὑπερβάσαι τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος νεάνιδες καὶ σφοδρῶς ἀνησυχούσαι μὴ διὰ παντὸς τοῦ βίου μόνον δι' ἑαυτὰς παρασκευάζουσι τὴν κλινὴν των, μετέβαινον νύκτωρ καὶ ἡρώτων τὰς νύμφας τὸ ὄνομα τοῦ εὐτυχῆς θνητοῦ τοῦ μέλλοντος νὰ χαρῆ τὰ κάλλη των, ἅτινα ἀκριβῶς ὦριμα ὄντα ἀνέμενον κατάλληλον χεῖρα νὰ τὰ δρέψῃ. Φωνὴ τότε ἠκούετο ἀπὸ τὸ σπήλαιον, φωνὴ ἐπίσημος, ἦν μετὰ ρίγους ἤκουεν ἡ ἐρωτῶσα, καὶ ἐν ὄνομα ἠγγέλλετο. Ἐλάμβανε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο ἡ αἰτουμένη καὶ ἀπήρχετο εὐτυχῆς ἀλλ' ἡ παράδοσις δὲν προσθέτει ἂν ἐλάμβανε καὶ τὸν γαμβρόν.

Τὴν *Μπίρναν* ἠγάπα πολὺ ὁ φείμνηστος Ὁθων. Ἐξεύγνε τὰς δύο ὄχθας διὰ ξυλίνου δαπέδου, καὶ ἐγευματίζε ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πλατάνων, τὸν γοητευτικὸν περιβλέπων ὀρίζοντα τοῦ πρασίνου φυλλώματος φρίσσοντος εἰς τοὺς ἀσπασμούς τῆς αὔρας, ὡς χνοῶδης αὐχὴν νεάνιδος ὑπὸ θερμὰ φιλήματα, ἀκούων τὸν ῥόχθον τοῦ καταρράκτου ὅστις ἐσχηματίζετο ὑπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ Κεφαλαρίου ἐκεῖ καταβιβαζομένου, καὶ ἐθραύετο ἀφρίζων ἐπὶ τῶν βράχων.

"Ὅσοι θέλουσι νὰ ἴδωσι τὴν ἰδιάζουσαν ἑλληνικὴν φυσιογνωμίαν τῆς Κηφισίας ἄς σπεύσωσι νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσι, διότι ὁ πολιτισμὸς εἰσῆλασεν ἤδη καὶ εἰς αὐτήν, μὲ τὸν ζυθον, τὸ σαλάμι, τὸ τυρὶ τῆς *Βίτσερης*, ἅτινα κρατεῖ ἐν χερσίν εἰσερχόμενος εἰς τὰ ἑλληνικὰ χωρία.

Βλέπεις μὲν ρεῖθρα ποτιστικοῦ ὕδατος ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ χωματίους τοίχους, *καλοῦπια*, καὶ χλοαζούσας ἀτραπούς, καὶ βυάκια ἐν οἷς κολυμβῶσι παίζοντα κίτρινοκέφαλα νησάρια καὶ εὐφραίνεσαι νομίζων ὅτι εὐρίσκεσαι ἐν χωρίῳ ἀλλ' ἐν τῷ ξενοδοχείῳ βλέπεις θεράποντας ἐν οἰκοστολῇ, καταλόγους φαγητῶν γαλλιστὶ γεγραμμένους — ἀνορθογράφως μὲν, ἀλλὰ γαλλιστὶ! — ἐπὶ τῶν τοίχων οἰκιῶν τινων στίλβοντα σήματα πυρασφαλιστικῶν ἐταιριῶν, εἰσερχεσαι εἰς

καπηλεῖον καὶ εὐρίσκεις τὴν εἰκονογραφημένην *réclame* τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδος *Ziבלל* διὰ τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα τοῦ *Zola* τοιχοκολληθεῖσαν ἐκεῖ ὡς εἰκόνα, καὶ ἀνίξας βλέπων ὅτι εὐρίσκεσαι ἐν πόλει.

Ἡ Κηφισιά ἑμοιάζει νῦν πρὸς τὰς ἐπαρχιωτίδας, αἵτινες εἶνε ἑλληνίδες τὴν κεφαλὴν καὶ φράγισσαι τὴν ὄσφυν, φοροῦσι κόκκινον φέσι μὲ χρυσοῦν παπάζι ἀλλὰ καὶ κορσέν καὶ ἐσθῆτα κατὰ τὸν συρμόν. Προφθάσατε νὰ τὴν ἰδῆτε, πρὶν πετάξῃ καὶ τὸ φέσι τῆς καὶ φορέσῃ καπελῖνον!

* *

Συριγγὸς ἀκούεται καὶ πάλιν· ἡ ἀτμάμαξα ἀσθμαίνει βαρέως, καὶ μετ' ὀλίγον ὡς πελώριος ὄφις πῦρ πνέων ἔρπει συστρέφων τοὺς δακτυλίους καὶ τανύων αὐτούς. Ἀπὸ τῶν θυρίδων τῶν ἀμαξῶν προκύπτουσι κεφαλαί· ἡ παιδίς μετέβαλεν ὄψιν τὰ φύλλα τῶν δένδρων ῥιγοῦσιν ὑπὸ τὴν ψυχρὰν πνοὴν τῆς ἐσπερίας αὔρας· τὸ πράσινον χρῶμα ἀπώλεσε τὰς ἀποχρώσεις του καὶ κατέστη ἀμαυρόν. Ἡ Πάρνης περικαλύπτεται δι' ὀμίχλης ὡς διὰ σινδόνης, ὅπως ἀποκοιμηθῆ. Μόνον ὁ σιδηρόδρομος θορυβεῖ ἐν μέσῳ τῆς γλυκεῖας ἡρεμίας τῶν ἀγρῶν· τὰ ἀρνάκια ἐπέστρεψαν εἰς τὴν στάνην των νὰ κοιμηθῶν· τὰ φυτὰ ἀλληλοφιλοῦνται, τὰ δένδρα καληνυκτίζονται καὶ αὐτὸ τὸ νερὸν τοῦ βυακίου τρέχει, νομίζεις, σιγὰ σιγὰ, ὡς νὰ πηγαίνῃ νὰ πλαγιασῇ. Μὲ αὐτὰ κλείει τὰ ὠραῖα ὄμματά τῆς καὶ ἡ γλυκεῖά μου ἀναγνώστρια, ἦν ἀπεκοιμήσε βεβαίως τὸ ἄρθρον μου.

Ε.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ

Ὁ μεγαλείτερος πόθος τοῦ παιδίου εἶνε νὰ γείνη ἀνὴρ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἀνδρότητας εἶνε ἡ χρῆσις τῆς περισκελίδος, τὸ ἀφελὲς πλάσμα ἐπιθυμεῖ διακαῶς τὸ πολύτιμον καὶ συμβολικὸν τοῦτο ἔνδυμα, δι' οὗ νομίζει ὅτι ἐπισήμως προβιβάζεται εἰς ἀνωτέραν βιωτικὴν τάξιν.

Ἡ ἐμφάνισις λοιπὸν τοῦ πρώτου πανταλονίου εἶνε σπουδαῖον γεγονός, ὅπερ ὁ μὲν πατήρ ποθεῖ, ἡ δὲ μήτηρ φοβεῖται. Ἡ μήτηρ θεωρεῖ τοῦτο ὡς ἀρχὴν ἐγκαταλείψεως αὐτῆς. Παρατηρεῖ μὲ δακρυβρεκτον ὄμμα τὸ διὰ παντὸς ἐγκαταλιμπανόμενον φουστανάκι. «Ἄχ! ἐπέρασεν ἡ νηπιακὴ του ἡλικία! λέγει καθ' ἑαυτήν! Τί γρήγορα, Θεέ μου! Πόσον βραχὺ ὑπῆρξε τὸ ὄνειρον. Δὲν θὰ μ' ἔχῃ πλέον ἀνάγκην, θὰ τῷ εἶμαι σχεδὸν ἀνωφελὴς, θ' ἀποκτήσῃ νέας ὀρέξεις καὶ ἐπι-